

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 34.

Anden Session.

19de Møde.

Tirsdagen den 5te November

(Fortsat).

Kierkegaard (fortsat): Saaledes har jeg da ogsaa taget fat paa dette Lovforslag, og da jeg saae, at Udvalgets Majoritet havde stillet det Endringsforslag, som staaer under 9de Afstemningspunkt paa Afstemningslisten, at man altsaa gif ind paa, at Afsløsningsretten eller Retten til at fordre Jagtrettens Afsløning, ogsaa burde tilkomme de livsvarige Brugere, og da jeg af en naturlig Tilbøielighed, som er gammel hos mig, og vel i Kjødet med mig baaret, siden jeg stammer af Bondeat baade paa Fædrenes og Mødrenes Side, nærmest troer mig kaldet til at varetage Bondens Lær i deslige Sager, medens det forekom mig, at der let kunde blive overseet Noget, som kunde tale for hans Side af Sagen ved denne Leilighed, saa heldede jeg fra først af til den Mening, at den Halvdeel, der var fordret i Forslaget, for at man skulde være berettiget til at fordre Jagtretten afløst, at den vel ogsaa kunde indskrænktes til en mindre Størrelse, navnlig i Analogie med, hvad der var skeet i Hoversifagen, til en Trediedeel. Men, som det gaaer med saadan Tankegang, jeg kunde ikke standse derved. Meget mere blev jeg, da jeg fik Leilighed til i længere Tid at beskæftige mig med disse Tanker, let og snart opmærksom paa, at dermed var Sagen endnu ikke klar, men at den Indvending laa nær, at, ligesom der mange Steder ikke vilde altid kunne tilveiebringes Halvdelens Stemmer, for at faae Jagten afløst, hvilket den Enkelte, der ønskede det, da vilde komme til at lide under, saaledes vilde der paa mange Steder heller ikke kunne findes den forlangte Trediedeel, og saaledes dog igjen

den Enkelte være udsat for at lide, fordi Betingelsen for, at han kunde befries fra Byrden af den Andens Jagtret, ikke var tilstede. Dette førte naturligtvis til den Tanke: Kan man da ikke indføre den Grundsætning, at selv den enkelte Bruger skal kunne fordre Jagtretten afløst? Og det vil da Enhver vide, hvad jeg ogsaa strax saae, at, naar jeg kom til det Punkt, saa var jeg høist consequent; saa kom der fuldkommen Sammenhæng i den hele Tanke-række. Men det vil vel ogsaa Enhver see, hvad jeg snart blev opmærksom paa, at denne Consequents dog virkelig turde være i høj Grad betænkelig. Ligesaa urigtig som jeg nemlig maatte finde det, efter min Tanke, fra først af at blive staaende ved Halvparten, da aabenbart i mange Tilfælde Loven saa vilde blive intetbetydende, eller ved Tredieparten, da saa det Samme hyppigen vilde blive Tilfældet, ligesaa absurd maatte den Tanke, der var falden mig ind, at tilstaae hver enkelt livsvarig Bruger denne Ret, forekomme mig. Thi det kunde, selv efter mit ringe Kjendskab til disse Forhold, ikke undgaae min Opmærksomhed, at, naar hvilken som helst enkelt Bruger, selv om han havde en mindre Lod, fik Leilighed til at afløse denne Ret og erhverve den for sit Vedkommende, saa erhvervede han derved, man maa sige det reent ud, hele den selv samme Jagt, som den Jagtberettigede hidtil havde omtrent i hele Sognet og Omegnen, og erhvervede derhos en Magt, om end ingenlunde en Ret, der kun altfor let vilde blive brugt til at fare omkring paa sine Naboers Lødder, og i mange Maader at forstyrre dem værre, end de vare forstyrrede ved den hidtil Jagtberettigedes Folk, eller, hvis man vil bruge dette Udtryk, hans Dyr. Hermed var jeg saa færdig med den Tankegang og tilbøielig til at indsee, at det lod sig ikke gennemføre paa den